



Čo nám priniesla Veľká Noc?

Drahí bratia a sestry sviatok Veľkej noci sa skončil a prežívame teraz Veľkonočné obdobie. Je to čas radosti prežívaný s osláveným a vzkrieseným Kristom. On sa počas štyridsať dní zjavoval učeníkom a svedkom, ktorých určil Nebeský otec. „Aké ovocie nám priniesla Veľká noc?“ – pýtame sa. Ovocím, ktoré nás môže potešiť je nový pohľad na život, veci i ľudí a na situácie, ktoré nás v živote stretajú. Áno, v prvom rade je to zmena myslenia. Svätý apoštol Pavol hovorí o nej takto: „Bratia, ak ste s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha! Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi!“ Čo to znamená? Pre ľahšie pochopenie si to priblížme na príklade. Za teplého slnka človek pracuje na zemi. Tvár ma sklonenú a pred sebou má tieň. Slnko mu svieti na chrbát. Horšie je, keď slnko vôbec nesvieti a človek musí pracovať v hmle či šere. Oveľa krajšie a radostnejšie je to, keď ideme slnku v ústrety. Slnko nám svieti do tváre a za sebou zanechávame svoj vlastný tieň. A to stalo práve na Veľkú noc. Svetlo sveta, Slnko lásky a nádeje vyšlo na horizonte dejín... Človek sa už nemusí umárať v tme a šere, ale môže ísť v ústrety svetlu. Kristus mu vychádza v ústrety a hovorí mu: „Pokoje vám, ja som to. Som tu stále s vami. Už nie ste sami. Vstal som z mŕtvych a som tu ako svetlo pre vás, aby ste vedeli čo je v živote dôležitejšie, aby ste vedeli čo vás urobí šťastnými a spokojnými. V mojom svetle spoznáte, že nie práca je dôležitá, ale ovocie vašej práce a námahy – skutky lásky. V mojom svetle uvidíte, že nie peniaze sú najviac, ale láska a porozumenie medzi ľuďmi. V mojom svetle vidíte, že to čo robíte pre seba vás nenaplní šťastím a pokojom, ale to čo urobíte pre druhých, z lásky k nim, to vás bude vždy tešiť...“ Kresťan nesmie byť naivný. Nemôže prehliadať a nevnímať si život a jeho ťažkosti a bolesti, nespravodlivosti a bezprávie. Áno, všetko musí vidieť v pravde, ale nesmie sa tomu poddať. Nesmie sa úplne vnoriť do sveta a jeho problémov lebo by sa v ňom utopil. Kresťan má pozerieť hore. Neustále ma pozdvihovať svoju myseľ, srdce, dušu i svoju prácu, bolesť a utrpenie smerom hore... Má zodvihnúť svoje čelo k Bohu, k Ježišovi Kristovi. On je tu. On je živý, pravý a skutočný Boh i človek. Na to prišiel na svet, preto zomrel i vstal z mŕtvych, aby pomohol človeku. Ako človek nás vie pochopiť, rozumie nášmu životu i našim problémom. Spoznal a skúsil sám na svojom tele čo je to bolesť a utrpenie: to telesné i to duševné. On dobre vie akí sme a čo prežívame. A teraz stojí pred nami On zmŕtvychvstalý, ktorý je zároveň aj Boh, všemohúci, vševediaci, nesmrteľný, plný lásky a dobroty. Môže a chce nám pomôcť. Dáva nám svetlo i silu. Ukazuje nám cestu a podáva nám svoju ruku. Toto je ovocie Veľkej noci: nový pohľad. Pohľad radosti a optimizmu. Doteraz sme boli naučení vidieť len tmú a šero. A teraz nám zažiarilo svetlo. Žili sme pre seba a videli sme nedostatky, biedu a nepravosť sveta. Pýtali sme sa: „Je tu niečo, čo nás poteší? Je tu niekto, kto sa nás zastane, kto nám pomôže? Pre čo a pre koho sa oplatí žiť? Je ešte skutočná láska, radosť a pokoj?“ Zmŕtvychvstalý Ježiš stojí pred nami a ponúka nám to, čo nám tak veľmi chýba.

Okrem toho som vás priviedol k Otcovi. „Doteraz ste boli ako roztratené deti. Blúdili ste po svete a nevedeli ste nájsť pokoj domova, lásku otca a múdrosť života... Priviedol som vás do Otcovho domu. Mnohí ste žili a žijete bez neho. Spôsobuje vám to neraz ťažkosti, utrpenie alebo nevládnete a neviete si poradiť. Sú mnohé deti, ktoré si chcú vyriešiť všetko aj bez rodičov. Ľahšie to majú však tie, ktoré sa zveria do rodičovských rúk. Pre rodičov to znamená radosť z dôvery detí a deti zase pociťujú lásku svojich rodičov. Boh je Otec v tom najhlbšom a najkrajšom slova zmysle. Je otec, ktorý vás pozoruje - svoje deti. Vidí ako žijete, ako pracujete, čo robíte. Má z vás radosť a niekedy i smútok. Čaká na priedomí svojho domu. Má rád deti, i tie ktoré odišli. Čaká, kedy sa vrátia, aby im znova ukázal svoju otcovskú dobrotu a lásku. Ste Božie deti. Využite túto vašu výsadu. Prichádzajte k Otcovi. On vás čaká, aby vám poradil, aby vás objal i nasýtil svojimi darmi.“ I toto je ovocie Veľkej noci. Vedomie, že otec je nablízku a nič sa mi nemôže stať. „I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou.“ – tak spieva žalmista a tak sa môžeme tešiť aj my. Boh je s nami všade a vždy. Nemusíme sa báť. On nás bude všade a vždy sprevádzať. Cez všetky úskalia a ťažkosti života a prevedie nás i dolinou smrti. „Zlož svoju starosť na Pána a On sa postará.“ „Nebudem sa báť zlého, veď Ty si so mnou.“ Toto je radosť Veľkej noci: Ježiš Kristus zvíťazil nad zlom, nepravosťou, nad zlobou, bolesťou, utrpením a smrťou. Je tu s nami, sprevádza nás na našej životnej ceste. Nie sme sami. Priviedol nás do Otcovho domu a tak sa nemusíme báť.



Ferko Šelinger Tvoje štedré dlane

Svet nám dnes veľa nástrah chystá,
cesty sú s ťabý rozorané,
po správnych iba ty nás vieš,
tvoje milosrdenstvo, Pane.

Trháme kvety zla a hriechu,
ako na kríži trpíš za ne,
a predsa z lásky ponúkaš nám
svoje milosrdenstvo, Pane.

Ak duša v búrke ocitne sa,
pľúcam sa dychu nedostane,
zhora nám ako dážďik prší
tvoje milosrdenstvo, Pane.

Možno nás diabol stokrát zvedie,
zazvoní na medovej hrane,
no ty nám vtedy ukážeš moc
svojho milosrdenstva, Pane.

Keď raz noci sa na dni zmenia a ten,
kto klesol, opäť vstane,
my budeme ti vždy vzdávať
za dar milosrdenstva, Pane.

Viem, nik nám toho viac nedá
ako ty, tvoje štedré dlane.
Nuž syp nám ďalej, syp nám
z neba sniežik milosrdenstva, Pane...

Tomášov by sme potrebovali.

„Videli sme Pána“ (Jn 20, 25) — takto privítali apoštola Tomáša ostatní učenici. Tomášova reakcia sa už stala svetoznáma: „Ak nevidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím.“ Ani sa ti, Tomáš, nečudujem. Pýtal si sa možno celkom



oprávnené: A kde je druhá časť svedectva? To oznámenie — „Videli sme Pána“ — je akoby neúplné. Tam nemala byť zo strany ostatných apoštolov bodka. Malo to znieť predsa len trochu inak. Napríklad: Videli sme Pána, a preto sme plní radosti. Videli sme Pána, a preto sa už nezamykáme. Videli sme Pána a nie sme už vystrašení... Videli sme Pána a... Jednoducho za tou vetou nemá byť bodka. Stretnutie s Pánom sa nesmie skončiť tak, že som ho videl a dosť. Vždy musí čosi zmeniť, vždy musí spraviť v mojom živote nejakú malú revolúciu. Tomáš ju nevidel. Apoštoli boli stále za zatvorenými dverami. Aj vtedy, keď o osem dní prišiel Pán druhý raz... Nečudo, že Tomášova reakcia bola taká, aká bola: Kým nevidím — neuverím.

Zdá sa, že by sme dnes potrebovali viac neveriacich Tomášov, ktorí by nás niekedy vedeli tak trochu pristaviť. Zamerali sme sa totiž na činnosť a na prostriedky, ale prostriedky sme si zamenili s cieľom. To považuje Jacques Maritain za prvý pedagogický omyl. Pokojne ho môžeme nazvať aj prvým pastoračným omylom. Podľa čoho hodnotíme kvalitu svojho kresťanstva? Podľa čoho hodnotíme kvalitu kňazov a farností? Nezriedka podľa počtu zorganizovaných akcií. Ale niekedy chýba tá druhá časť vety. Mali sme celonočnú adoráciu. A potom? Zorganizovali sme kongres. A potom? Boli sme na púti. A potom? Spravili sme podpisovú akciu. A potom? Zaujali sme postoj proti potratom. A potom? Pripravili sme mladých na birmovku, bola pekná slávnosť. A potom? Boli sme na audiencii, modlili sme sa ruženec, rozjímali sme... A potom? Mohli by sme pokračovať donekonečna, ale netreba. Lepšie bude zamyslieť sa a zmeniť naše uvažovanie aj pohľad na veci. Hlavne

si treba dať pozor, aby sme v dnešnom svete nechceli svedčiť iba prvou časťou vety: Videli sme Pána... Tomášovia jej nikdy neverili. Vždy čakali za touto vetou nie bodku, ale čiarku — a potom niečo z nášho života, čo sme zmenili, opravili. Čakali otvorené dvere na večeradle... Nebolo by dobre, keby sa apoštolský zbor skladal iba zo samých Tomášov, ktorí by radi všetko spochybňovali. Avšak v súčasnosti by sme ich predsa len potrebovali trochu viac. Vždy je dobre, keď niekto dokáže po nadšenej akcii položiť otázku a spýtať sa: A čo bude ďalej?

MARIÁN BUBLINEC

Vaša minulosť spočíva v lone Božieho milosrdenstva, vaša budúcnosť v lone otcovskej starostlivosti. Prítomnosť vám predostiera jeho najsvätejšia vôľa a to vo vašom dennom programe, vo vašom úrade, v tom, čo teraz treba robiť. Do toho sa musíte vložiť a vždy zostanete spojení s Bohom.

P.Eberschmeiler SJ

Sväté omše v druhom Veľkonočnom týždni

25.IV. Utorok

18.00 Poďakovanie Božskému Srdcu Ježišovmu a Panne Márii za požehnaných 80 r. života

26.IV. Streda

18.00 + Ľubomír Vydra (30 dní)

28.IV. Piatok

18.00 Za zdravie

29.IV. Sobota

18.00 + Mária Kulifajová (30 dní)

Upratovanie kostola č.d. 203 - 228

30.IV. 3. Veľkonočná nedeľa

8.00 za farníkov

9.15 + Ján Cetyl a rodičia

Liturgický kalendár

24.IV. pondelok sv.Juraj, mučeník, sv.Fidél, kňaz, mučeník

25.IV. utorok sv.Marek, evanjelista, sviatok

26.IV.streda sv.Klétus, pápež

27.IV. štvrtok bl. Zita, panna

28.IV. piatok sv.Ludovít Mária Grignon de Montfort, kňaz

29.IV. sobota sv.Katarína Sienská, Panna a učiteľka Cirkvi

Nepredávajú sa dva vrabce za halier? A predsa ani jeden z nich nepadne na zem bez vedomia vášho Otca. Nebojte sa teda, vy ste cennejší ako mnoho vrabcov.

Mt 10,29.31

PREKVAPENIE

Keď sme boli malí, aby sme sa počas búrky netriasli od strachu, rodičia nás zvyčajne obalamutili podarenou fintou. Ubezpečili nás, že pod perinou sa ešte v búrke nikdy nič nikomu nestalo, a uložili nás do postieľok. Prírodný živel vystrájal, ale my sme boli pokojní. Dôverovali sme rodičom, a ako je známe, dôvera zbavuje človeka strachu. Neskôr sme sa samozrejme občas dopyčuli, že tam či tam udrhel blesk do chalupy, že si vyberá predmety najvyššie alebo kovové, ale že to neplatí vždy. Vyberá si teda svoje ciele náhodne? Vieme to? A potrebujeme to vedieť? Zbavilo by nás to strachu?

Keď som sa chystala písať o náhode, hľadala som toto heslo v Biblickej konkordancii. Čakalo ma veľké prekvapenie: V celom Novom zákone sa podľa konkordancie toto slovo nevyskytuje ani raz! Pociťala som úžasnú radosť. Znamená to, že si na to dal autor zvlášť pozor. Potom mi ale v ekumenickom preklade udrhel do očí verš:

„Náhodou šiel tou cestou istý kňaz...“(Lk 10,31) I keď šlo „len“ o podobenstvo, trochu ma to voči Lukášovi rozladilo. Už som sa mu ale ospravedlnila. Starší preklad - Kralická biblia, hovorí: „I prihodilo sa, že šiel...“ A ešte staršia latinská Vulgáta hovorí: „Šiel okolo...“ Vypátrala som dokonca, že v gréckom origináli sa nachádza: „kata synkyrian“, čo je doslova „zhodou okolností“, a je to jediný výskyt tohto slova v celom Novom zákone. Pre mňa z toho vyplýva, že Autor s náhodou vôbec nepočítá.

Naopak, výslovná výzva „nepodliehať strachu“ sa v rôznych obmenách vo Svätom písme vyskytuje 366-krát (pozri Lectio divina c. 13. s. 191, Karmelitánske nakladateľstvá 2004). Nie je to nápadné? Každý deň v roku si to môžeme pripomínať, zakaždým inými slovami, zakaždým inými argumentmi, a stále to bude to isté:

Nebojte sa! Boh nás opakovane a veľmi naliehavo vyzýva k dôvere, napriek tomu, že vie rovnako dobre ako my, že sa ľudom stávajú aj veci nemilé a nepríjemné, ktorým by sa radi vyhli. On ale nikde nehovorí: „Nebojte sa, nič sa vám nestane, nebojte sa, nezomriete.“ Nič také nesľubuje. Ale uisťuje nás, že nás miluje a že má absolútne všetko bezpečne pod kontrolou. Keď sa jej teda nič nevymyká, nezostáva žiaden priestor pre náhodu. A ak je to tak, potom už nie je vôbec dôležité, či ten blesk praskne presne sem alebo inam.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Mlčať znamená súhlasiť

Sme svedkami toho, že sa projektuje neobmedzená, organizovaná liberálna spoločnosť, zbavená Boha s opätovným povýšením človeka (politika, básnika) namiesto Boha (Mons. Viliam Judák, nitrriansky diecézny biskup v homílii na Popolcovú stredú takto citoval slová R. Rotryho).

Zodpovední pracovníci kresťanských cirkvi sú znepokojení neustále vzrastajúcimi mediálnymi útokmi proti cirkvám (členovia stálej rady Maďarskej biskupskej konferencie a Evanjelickej cirkvi a. v. - porov. Svätlo 12/2006 str. 8).

V médiách sa takmer denne objavujú klamstvá a nepravdivé informácie týkajúce sa Katolíckej cirkvi. A pretože dejiny upadajú do zabudnutia, veľa katolíkov sa vôbec nenamáha, aby sa proti takýmto prejavom ohradili a starali sa o potrebnú osvetu. Na to je potrebná malá, ale efektívne informovaná štruktúra, ktorá by bola schopná na tieto nepravdivé informácie bod za bodom objektívne odpovedať, alebo dať slovo kompetentným, aby reagovali... (taliansky publicista Viktor Messori v článku pre španielsky časopis La Razon). Messori navrhol, aby sa v katolíckom priestore vytvorila podobná inštitúcia, ako je židovská Anti-Defamation-League - Liga proti hanobeniam (porov. Svätlo 12/2006 str. 5).

Na to, že súčasný svet nie je naklonený Cirkvi, poukázal aj kardinál Jozef Tomto, keď sa ako legát Svätého Otca Benedikta XVI. po Celoslovenskom eucharistickom kongrese stretol aj so zástupcami katolíckych združení a spoločenstiev a spomenul spodné prúdy, ktoré budú mohutnieť a ďalej pracovať.

Čo sú to spodné prúdy, ktoré neraz podomielajú brehy riek a menia aj ich korytá? Čo znamenajú v reči nášho kardinála, vyplýva aj z publikovaných článkov, ktoré možno kvalifikovať nielen ako útok na Cirkev, ale aj na štát Vatikán, s ktorým máme uzavretú medzistátnu zmluvu:

„Podľa môjho názoru je tu snaha preniknúť do konštitúcie práv Európskej únie, pretože potom bude môcť Svätá Stolica žiadať takto koncipovanú zmluvu aj pre ostatné krajiny s veľkým počtom katolíkov. A to by mohlo nabúrať celý ústavný systém jednotlivých štátov Európskej únie ako celku...“, „...samotná vatikánska zmluva je vyslovene nemorálna a Svätá stolica by si mala dobre a hlavne rýchlo premyslieť, ako z tejto situácie vycúvať...“, „...k Svätej stolici sa pristupovalo ako k niekomu, na koho dobrý úmysel sa dá spoľahnúť...“ (a vari sa nedá? - pozn. red.).

Že škoda opakovať takéto nezmysly? Ved' zmluva už platí a nič z toho sa neudialo. Iste, ale treba, aby sme o útokoch na Cirkev vedeli a nehrali sa na mŕtveho chrobáka, ktorý nič nevidí a nepočuje. Autorka týchto slov je zástupkyňou riaditeľa Ústavu štátu a práva našej významnej vedeckej inštitúcie a nie po prvýkrát spochybňuje Cirkev a aj jej významné osobnosti. Neváha obviňovať toľko rokov väzneného a týraného biskupa Vojtáššaka, kardinála Korca i arcibiskupov Tkáča a Sokola. Jedným dychom hovorí, že: Údaje z posledného sčítania ľudu z r. 2000: „sa môžu používať len na štatistické účely“ a pýta sa: „Akým právom sa na ne Katolícka cirkevná hierarchia odvoláva?“

A ozvena? Redakčný stípk iného nemenovaného týždenníka s vysokým nákladom, v ktorom sa píše: „Nedávno som navštívil Vatikán. S týmto ministátom máme uzavretú zmluvu, ktorá sa nedá ani len vyspovedať - mohla by ju zrušiť jedine Svätá stolica... Podľa posledného sčítania ľudu je na Slovensku 3 708 120 katolíkov... údaj sa donekonečna zneužíva na posilňovanie mýtu a katolíckom Slovensku... Mnohí, ktorí sa označili za katolíkov, netušili, ako sa bude narábať s ich anonymným údajom. Reálne praktikujúcich veriach je podľa štatistických údajov (akých? Pozn. red.) iba okolo desať percent... Kráčal som po Námestí svätého Petra a myslel som na dôsledky základnej zmluvy so Svätou stolicou. Jej vypovedanie bude zložité, ale nieje nemožné. Prvý krok však bude veľmi jednoduchý a mimoriadne dôležitý: vyjadriť svoj názor na ňu v kolónke náboženské vyznanie pri najbližšom sčítaní ľudu.“

Je to príval slov na zneistenie a zastrášovanie veriach, možno tých, čo sa po rokoch útlaku Cirkvi vrátili k viere, strednej generácie, ktorá nemala možnosť zrást s Cirkvou, mladých, čo neboli od útleho detstva vychovávaní vo viere... Či sú to plány, ako v budúcnosti zahnať veriach opäť do katakomb?

Poponáhľali sa aj politici. Jeden z nich vyhlásil že po voľbách zrušia náboženstvo ako povinne voliteľný predmet v školách, lebo vyučovanie náboženstva na prvom stupni je zbytočné. Zostane

etika. Ak náboženstvo, tak uplatnia švédsky model – „nie náboženstvo jednotlivých cirkví, ale religionistika, poznávanie svetových náboženstiev a ich prínosu k civilizačnému procesu vo svete a výchova k tolerancii“ (14. 3. správy na TA 3, 13,00 h). Rozbieha sa aj akcia, ktorá je v príkrom rozpore s kresťanskou morálkou. Viaceré občianske združenia už avizovali, vraj v mene občianskych práv, že chystajú tlak na uzákonenie homosexuálnych partnerstiev podľa vzoru v Českej republike. Veď Slovensko sa mení a polovica obyvateľov ich práva akceptuje. Je to tak? Naozaj to chceme? Budeme akceptovať aj právo usmrťovať nenarodené deti, eutanáziu či v mene tolerancie sa zriekneme možnosti v školách vychovávať deti aj vo viere. Prijmeme netoleranciu ľudí neschopných tolerovať základnú pravdu, že základom spoločnosti je pevný a trvalý zväzok muža a ženy, lebo Boh (ak chcú, tak príroda) stvoril človeka: Ako muža a ženu... Ak budeme mlčať, zakrátko z nás katolíkov opäť budú druhotriedni občania tohto štátu.

Slušne ale rázne sa domáhajme práva hovoriť, písať (lebo naše názory médiá neprijímajú). Nemlčme, držíme sa hesla:

Modlí sa a pracuj, pričom v tomto prípade za prácu pokladajme aj obhajobu Cirkvi a práv veriacich. Nehanbime sa za svoju vieru a za svoju príslušnosť k Cirkvi. Buďme hrdí kresťania a tak vychovávajme aj svoje deti a vnúčatá! Buďme jednotní. To je cesta, akou sa nedáme zbaviť svojich práv. Nech nás povzbudia aj tieto tri odkazy:

Milovaný slovenský národ... Vzdávam vďaka Bohu za teba, že si aj v ťažkých chvíľach dokázal zachovať vernosť Kristovi a jeho Cirkvi. Povzbudzujem Ťa: nikdy sa nehanbi za evanjelium (Ján Pavol II.)

Vernosť Kristovi a jeho evanjeliu nie je len odkaz našej dávnej i blízkej minulosti, ale aj vzácna hodnota, ktorá má obohacovať a oživovať náš konkrétny, každodenný život - tak súkromný, ako aj verejný (kard. J. Tomko).

Je nevyhnutné, aby povstala nová generácia apoštolov zakorenených v Kristovom slove, schopných odpovedať na výzvy našich čias a pripravených všade šíriť evanjelium. To od vás žiada Pán a k tomu vás vyzýva Cirkev, to od vás očakáva svet bez toho, aby si to uvedomoval. (Benedikt XVI - Posolstvo k svetovému dňu mládeže 2006)

Tmári

V minulosti sa na bojiskách bojovalo iba vo dne. V noci sa nebojovalo, pretože nepriateľ nebolo vidieť a pri zlej orientácii vojska by mohlo prísť aj ku streľbe do vlastných radov. Odvtedy sa preto slávia víťazné dni.

Zásadná a pre každého človeka rozhodujúca bitka sa však odohrala v noci. V tej jedinej noci, keď bola porazená smrť.

Inými slovami...

*Svet bez Boha slávi mnoho víťazných dní.
Kresťania jedinú víťaznú noc. Azda preto
nás nazývajú tmári.*

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

**sv. Marek
25.apríl**

Sv. Marek, evanjelista, mučeník († asi 67 v Alexandrii, Egypt).

O živote evanjelistu Marka jestvujú rozličné podania. tento autor druhého evanjelia bol asi syn onej Márie, v ktorej

dome sa konala Posledná večera. Meno Marek bolo iba príméním k jeho vlastnému menu Ján. Po smrti Ježišovej, sprevádzal Marek od roku 44 Pavla a Barnabáša do Antiochie a neskoršie do Malej Ázie. Keď sa ho Pavol zdráhal vziať na druhú misijnú cestu šiel s Barnabášom na Cyprus, kde hlásal evanjelium. Potom sa dostal do Ríma.

Od roku 61 sa pripojil k Petrovi a zmieril sa s Pavlom, ktorý bol tiež v Ríme. Tu napísal aj svoje evanjelium, do ktorého zakomponoval aj Petrove kázne. Po smrti sv. Petra okolo roku 65 odišiel do Alexandrie, založil tam cirkevnú obec a bol jej prvým biskupom. Protikresťanský naladení obyvatelia prepadli Marka a mečom mu prebodli krk. To sa stalo asi v roku 67.

O 750 rokov neskoršie sa zmocnili križiari relikvií a preniesli ich do Benátok, kde pre ne postavili Chrám sv. Marka, známy v celom svete.

Nekonečne originálny!

Pán Boh je naozaj nekonečne originálny. Veď niet na svete dvoch rovnakých ľudských tvárí ani osudov. Dôkazom tejto



Božej neopakovateľnosti je i rušný život sv. Marka. Začalo to návštevou Pána Ježiša v dome jeho rodičov keď bol aj s apoštolmi na sviatkoch v Jeruzaleme. Mladý Marek si dobre zapamätal udalosti Poslednej večere. Takmer prišiel o život pri Judášovej zrade v Getsemani. U nich sa zhromaždili kresťania po Ježišovom nanebovstúpení. Tu sa dobre spoznal s Pannou Máriou. Aj Peter našiel útočisko v ich dome, keď

ho anjeli vyviedli z väzenia... Po Pavlovom obrátení bol s ním na prvej apoštolskej ceste. Vrátil sa do Jeruzalema na 1. cirkevný snem a hneď odišiel s Barnabášom na Cyprus. Potom nasledoval Rím a služba prvému pápežovi.

Toto všetko musel Marek prežiť, aby jeho evanjelium bolo skutočne živou radostnou zvesťou!

Pane, čo všetko bude potrebné, kým aj ja začnem plniť svoje špeciálne povolanie? Ani rodina, z ktorej pochádzam, ani kňaz, ktorý mi sprístupňuje tajomstvá viery, ani bratia, s ktorými sa učím žiť v Cirkvi, nie sú tu náhodou!

Boh formuje, nie náhoda... Verím tomu?

Pane, pomôž mi, prosím, vytrvať v tvojej výchove. A budem pokojný – ty na nič nezabudneš. Len aby som ja nezabudol poslúchať! Využijem dnešný sviatok na posilnenie takejto poslušnosti. Najlepšie tým, že sa na chvíľu zastavím nad doterajším životom. A všimnem si ho z pohľadu detailnej Božej starostlivosti. Určite na konci nebude chýbať úprimná vďačnosť. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku